

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In Qvibus Singlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Capvt IV. De primâ Mentalis orationis parte, quæ est mentis in Deum elevatio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38621

tis, magnificentiæ infinitorumque aliorum præsertim verò ardentissima illius charitatis Christi Domini ac Redemptoris nostri, infinitorumque sanguinis illius pro nobis effusi meritorum. Atque in hac ultima sui parte potissimum oratio consistit, duas tamen priores nihilominus sua generalitate complectens.

Præter has tres orationis mentalis partes, tradunt tres adhuc alias, prædicti PP. Dominicus & Ioannes Loc. supra cit. Similiter nost. Antonius à Spiritu sancto in suo Directorio mystico Tract. 2. dist. 8. & Dominicus & Philippus à SS. Trinitate, hic in 1. part. Theologia mystica, Discurs. 3. ille Tom. 7. lib. Bibliobeca Theologia scilicet. 2. cap. 8.

Sed hæ tres ad illas, ab Authore traditas raducendæ sunt. 2. 2. 9. 23. 9.

Has portò orationis partes tres, ut bene annotavit S. Thom. in omni ferè oratione Ecclesia aptissime concinnavit, ut facile unicuique videre licet. Illos te ponit exemplum in oratione de terangiustissima Trinitate, in eisdem Dominica Festivitate: *Omnipotens sempiterna DEVS, qui delisti famulus tuus, in confessione vera fidei æternæ Trinitatis gloriam agnoscere, & in potentis Majestatis adorare unitatem: quasumus, ut ejusdem fidei firmitate ab omnibus semper muniamur adversis. Per Dominum nostrum IESVM Christum filium tuum, &c.* Verba enim ista: *omnipotens sempiterna DEVS,* mentem ad Dei præsentiam elevantia primam efficiunt orationis partem: sequentia: *Qui delisti famulus tuus, &c.* gratiarum actione pro fide, quâ SS. Trinitatis mysterium indubitanter agnoscimus, collato nobis dono benevolentiam captant, secundamque absolvunt orationis partem. Quibus tertiam lobnedimus apposita petitione: *Tribue quasumus, & titulo, quo exaudi divi confidimus, Per Dominum nostrum IESVM Christum, perfectam concludimus orationem.*

Docuit istam orationis formam Ecclesiam sanctam suam JESUS Christus Dominus noster, supremus orandi Magister, dum orationem suam Dominicam primâ perspicue orationis inchoans parte. *Pater noster,* inquit, ut cor nostrum ad DEUM tanquam ad benevolentissimum patrem elevantes, nos in conspectu paternæ charitatis Dei, quâ nobis auxiliari desiderat, statdamus: statimque alteram connexit orationis partem: *Qui es in caelis,* eamque ut optime S. Thom. secundam; benevolentiam nimirum divinæ, & celestis magnificentia laudatione ac deprecatione, captationem. Ac demum Tertiam, quâ desideria nostra DEO manifestantes; dum dicimus: *Sanctificetur nomen tuum, &c.* divinæ gloriae exposcimus exaltationem, nostrarumque necessitatum spiritualium, quam corporaliū sublevationem.

Finis præcipuus orationis mentalis, est beata illa, ad quam toto corde aspirare debemus, animæ cum Deo unio. Materiam ejusdem in latiori sua significatione acceptæ, est humilis & dolorosa miseriarum atque infirmitatum nostrarum confessio, fervensque divinæ pietatis & misericordiae imploratio, aliisque plures Religionis actus inter orandum occurrentes: ut, DEO se totum offerre, eidem se submittere, eundem revereri, adorare, laudare, benedicere, totoque corde gratias agere. Quin & omnes omnium virtutum tam moralium, quam Theologicarum actus, necnon quævis sive per fidem, sive per meditationem & contemplationem acquisita de DEO notitia. Quæ quidem omnia quamvis non sint proxima orationis, ut est petitiō, materia, ad eam tamen in quantum ad divinam unionem ordinantur necessitè reducuntur. Atque ita de tribus istis partibus orationem componentibus, quæ etiam in infusâ oratione, eminentiori tamen modo, repetuntur, deinceps tractaturi sumus.

De primâ Mentalis orationis parte, quæ est mentis in Deum elevatio.

Ratio non erit, si quis etiam exteriora labia movendo DEUM non conatu sibi exhibere præsentem, seque in conspectu ejus statuere: de quo jure meritissimo optimus coquequitur Deus: *Hic populus labii me honorat, cor autem eius longe est à me.* Introituolum scilicet illum aridumque demonstrat orandi modum. Aliter Propheta Regius formulam nobis debet exhibens peccationis: *Effundo,* inquit, in conspectu ejus orationem meam, & tribulationem meam antepsum pronuncio. Et alio loco: *Effundite coram illo corda vestra:* clarè indicans ad bene orandum nobis necessariam esse Dei præsentiam; quæ ex consideratione illius, in cujus omnia penetrans conspectu assilimus, divinæ majestatis, nostreque, qui cum illa de salute nostra tractamus, infimæ vilitatis, cor nostrum elevetur, & se deficiens toto conatu in altissimam illam tendat sublimitatem.

Modi quibus hæc Dei præsentia in nobis efformetur varii sunt, & multiplices: Exempli gratia, si coram aliqua Dei imagine mentem nostram ad ejusdem pro oypum elevemus, vel si coram venerabilissimo Sacrosanctæ Eucharistiæ assistimus Sacramento, vel si Christum Dominum nostrum cordi nostro intus concipiamus præsentem, vel si cor nostrum ad divinitatis coram tantâ majestate erigamus contemplationem. Cum verò fides doceat DEUM ubique præsentem esse, ut quis seipsum in ejus constituat præsentia, non opus est eum in celo, vel qualibet alii mundi parte requirere, sed sufficit eum in seipso per intumam cordis sui introversionem invenire, immensam agnoscendo cordis sui capacitatem, quam DEUS nobilissimo modo, in justis præsertim, replet atque inhabitat. Qui præsentie Dei modus licet non omnibus & singulis conveniat, est tamen utilisissimus.

Ad hoc autem, ut cor nostrum facile ad DEUM tendere possit, debet ante omnia fidelis anima internæ sui ipsius recollectioni studere, seque ab omnibus curis & creaturis abstrahere, cui summo opere subserviunt continua piorum librorum lectio, vocales orationum, verbi grati, oratio Dominica & similes; quæ teste D. Bonavent. habent se ad instar baculi, cui infirma innitens anima, seseque sustentans atque elevans, memoriam firmiter divinis rebus occupat, quas intellectui ruminandas offert memoria, atque ipsâ intellectus meditatione exardescit voluntas. Omnis denique pia & devota cogitatio, hanc cordis adjuvat elevationem: præsertim verò ad divinum implorandum auxilium, plurimum efficacia sunt à S. matre Ecclesia toties repetita verba, si attentè cum spiritu & fervore proferantur: *Deus in adiutorium meum intende;* Quæ non tantum in ipso orationis principio, sed & quotiescunque sese adverteat anima ab intellectuali Dei præsentia abstractam, utilisimè ulcupabuntur.